

Dosar nr

DECIZIA*Ședința publică din data de 2 noiembrie 2009*

Președinte -
Judecător -
Judecător -
Grefier -

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de pârâta
cu sediul în
judetul Dâmbovița, împotriva sentinței nr. din data de
10 aprilie 2009, pronunțată de Tribunalul în contradictoriu cu reclamanta
cu sediul în
Târgoviște, str. Lt. Stancu Ion, nr. 1, județul Dâmbovița.

Recursul este scutit de plata taxei de timbru și a timbrului judiciar.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns recurenta-pârâtă.
reprezentată de consilier juridic

, potrivit delegației pe care o depune la dosar și intimata-reclamantă SC
reprezentată de avocat
din cadrul Baroului, potrivit împuternicirii avocațiale pe care o
depune la dosar.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Reprezentanții părților, pe rând având cuvântul, arată că nu mai au alte cereri
de formulat și solicită cuvântul în susținerea și, respectiv, combaterea recursului.

Curtea ia act de susținerile reprezentanților părților, analizând actele și lucrările
dosarului, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbaterea
recursului.

Consilier juridic pentru recurenta-pârâtă
critică sentința instanței de fond, în primul rând pentru că nu este motivată în drept.
Instanța de fond a avut în vedere raportul de expertiză și răspunsul la obiecțiunile
formulate de pârâtă, însă a ignorat actele administrativ-fiscale contestate și apărările
acesteia.

Mai arată că între un proces-verbal de control și un raport de inspecție fiscală
există o diferență, astfel, potrivit Ordinului Ministrului Finanțelor Publice
nr.889/24.06.2005 constatările de natură financiară, bugetară și gestionară se
consemnează în procesul verbal de control financiar, iar constatările fiscale se
consemnează în raportul de inspecție fiscală și în alte acte administrativ fiscale, cu
respectarea prevederilor Codului de procedură fiscală.

În continuare, arată că intimata-reclamantă a contestat procesul verbal de
control financiar, iar a respins această contestație prin decizia nr. 1/2007 emisă

de Direcția de Control, apoi intimata-reclamantă a contestat în instanță decizia mai sus-menționată și prin sentința nr. _____ a fost admisă contestația.

Raportul de inspecție fiscală în baza căruia a fost emis actul administrativ contestat, respectiv decizia nr. _____, a fost contestat pe cale administrativă, fiind soluționat de Biroul de Soluționare Contestații, care a dispus desființarea parțială a deciziei de impunere, s-a efectuat o nouă inspecție fiscală, s-a emis Raportul de inspecție fiscală din _____, în baza căruia a fost emis actul administrativ susceptibil a fi contestat, respectiv decizia nr. _____. Această din urmă decizie a fost contestată pe cale administrativă și respinsă de Biroul de Soluționare a Contestațiilor prin decizia nr. _____, ce face obiectul prezentului dosar.

Sușține reprezentanta recurentei că nu există autoritate de lucru judecat, întrucât obiectul cauzei îl constituie decizia _____ și, respectiv, decizia nr. _____. Cum, instanța de fond, prin decizia nr. _____, a dispus anularea deciziei nr. _____, prin care s-a stabilit refacerea inspecției fiscale, subzistă și produce efecte.

În consecință, solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat, modificarea sentinței recurate, în sensul respingerii contestației ca nefondată.

Avocat _____, pentru intimata-reclamantă _____, solicită respingerea recursului.

În combaterea recursului, în ceea ce privește excepția de lucru judecat, arată că din înscrisurile depuse la dosar rezultă că acest incident procedural a existat, așa cum a concluzionat și expertul.

Mai arată că prin sentința nr. _____ s-a soluționat însuși fondul cauzei, existând în această contestație identitate de părți, obiect și cauză, anularea unei decizii de inspecție fiscală se dispune după analizarea fondului materiei litigioase; în plus, chiar în situația respingerii recursului, nimic nu împiedică pe recurentă să emită o nouă decizie.

Solicită respingerea recursului. Fără cheltuieli de judecată.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față, reține următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului _____ sub nr. _____, reclamanta _____ a solicitat instanței ca, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice _____ să se dispună anularea deciziilor nr. _____ din _____, emise de pârâtă, întrucât, prin decizia nr. _____, s-a stabilit în sarcina societății plata sumei de _____ lei, cu titlu de accesorii aferente TVA, deoarece aceasta nu a înregistrat, declarat și virat corect la termenele legale TVA, însă decizia este nelegală, pentru că facturarea lucrărilor s-a efectuat la data la care ele au fost însușite și confirmate de beneficiar din punct de vedere cantitativ, calitativ și valoric, conform art. 17 pct. 1 din contractele de execuție de lucrări, iar normele de aplicare a Legii nr.345/2002 prevăd că facturarea pentru lucrările executate pe bază de situații de lucrări se face la data confirmării situației de lucrări de beneficiarii acestora, evidențierea cheltuielilor executate nu conduce la obligativitatea facturării, care ar fi nelegală, în condițiile neconfirmării lucrărilor executate de către beneficiar.

Prin întâmpinarea formulată, pârâta a solicitat respingerea acțiunii, întrucât prevederile contractului încheiat de reclamantă cu beneficiarul lucrării nu poate cuprinde clauze contrare legii, data la care situațiile de lucrări au fost însușite de beneficiari este data la care lucrările au fost acceptate din punct de vedere cantitativ, calitativ și valoric, la această dată devine exigibilă taxa pe valoarea adăugată cu obligativitatea întocmirii facturii fiscale, ce nu este condiționată de acceptarea la plată a lucrărilor și decontarea acestora, lipsa fondurilor bugetare alocate beneficiarului lucrării neconducând în mod automat la exonerarea reclamantei de a aplica reglementările legale în ce privește TVA.

După administrarea probei cu înscrisuri și expertiză contabilă, întocmită de expertul contabil [redacted], Tribunalul [redacted] a pronunțat sentința nr. [redacted] din 10.04.2006, prin care a admis acțiunea societății reclamante, a anulat decizia nr. 24/2006 și decizia de impunere nr. [redacted], reținându-se că decizia de impunere nr. [redacted] a fost emisă în baza raportului de inspecție fiscală din [redacted], stabilindu-se în sarcina SC [redacted] obligația de plată a sumei de [redacted] lei, accesorii aferente TVA pentru neînregistrarea, declararea și virarea la termen a TVA-ului aferent situațiilor de lucrări, această sumă se regăsește în valoarea de [redacted] lei, stabilită prin raportul de inspecție fiscală încheiat la [redacted] și decizia de impunere nr. [redacted] din 25.12.2005, emise ca urmare a controlului efectuat de pârâtă asupra activității financiare desfășurată în perioada 1.08.2003 – 31.10.2006, suma de 179.765 lei fiind anulată pe cale administrativ-jurisdicțională de însăși [redacted] prin decizia nr. [redacted].

S-a mai reținut de instanța de fond că, potrivit raportului de expertiză contabilă, facturile înscrise în anexa 4 a raportului de inspecție fiscală din [redacted], anulat de pârâtă prin decizia nr. [redacted] și prin sentința nr. [redacted] din 10.04.2006 sunt identice cu cele înscrise în anexa 4 a raportului de inspecție fiscală din 10.04.2006, care a constituit fundamentul emiterii deciziei de impunere nr. [redacted], astfel că nu se mai poate stabili în sarcina reclamantei o obligație suplimentară de plată, reprezentând TVA sau accesorii pentru perioada 1.08.2003 – 31.10.2006.

Împotriva acestei soluții, a declarat recurs pârâta [redacted], criticând sentința nr. [redacted] din 10.04.2006 pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitându-se admiterea căii de atac, modificarea sentinței recurate, iar pe fond, respingerea contestației ca nefondată.

În motivarea recursului, s-a arătat că instanța de fond a avut în vedere raportul de expertiză și răspunsul la obiecțiunile formulate de [redacted], ignorând cu desăvârșire actele administrativ-fiscale contestate și apărările pârâtei, expertul nu a efectuat nicio analiză a constatărilor consemnate de organul de inspecție fiscală în rapoartele de inspecție fiscală din [redacted] și 19.04.2007, în baza cărora au fost emise actele administrativ-fiscale, reprezentate de deciziile de impunere nr. [redacted] din [redacted] și nr. [redacted], a invocat autoritatea de lucru judecat, fără să mai antameze fondul RIF din [redacted] și a deciziei de impunere nr. [redacted], care, de fapt, fac obiectul cauzei deduse judecătii, decizia nr. [redacted] fiind anulată de Tribunalul [redacted] prin sentința nr. [redacted] din 10.04.2006.

S-a mai arătat că între un proces verbal de control și un raport de inspecție fiscală există diferență, primul cuprinde constatările de natură financiară, bugetară și gestionară, iar cel de al doilea, constatările fiscale, în cazul de față, constatarea fiscală legală a fost consemnată în același timp, respectiv [redacted], în RIF din acea dată,

iar în baza acestuia, a fost emis actul administrativ fiscal reprezentat de decizia de impunere nr. din , procesul verbal de control financiar a fost contestat de societate, contestația a fost respinsă prin decizia nr. iar raportul de inspecție fiscală a fost, de asemenea, contestat, s-a emis decizia nr. , prin care a fost desființată parțial decizia de impunere nr. pentru suma de , ce reprezintă accesorii TVA, dispunându-se refacerea inspecției fiscale. Urmare deciziei nr. , s-a efectuat o nouă inspecție fiscală ce a fost materializată în RIF din în baza căruia s-a emis actul administrativ fiscal susceptibil de a fi contestat, respectiv decizia de impunere nr. , care a fost contestată, iar Biroul de Soluționare a Contestațiilor din cadrul a respins-o prin decizia nr. .

Recurenta a învederat instanței că suma de lei a fost anulată de organul fiscal, întrucât urma să se efectueze o nouă inspecție fiscală, care viza aceeași tematică și aceeași perioadă, s-a procedat în acest mod conform RIF din , s-a emis actul administrativ fiscal susceptibil de a fi contestat, reprezentat de decizia de impunere nr. , neexistând autorizate de lucru judecat, iar decizia nr. , prin care s-a stabilit refacerea inspecției fiscale, subzistă și produce efecte, acesta fiind motivul pentru care nu s-a declarat recurs împotriva sentinței nr. .

Curtea, examinând sentința recurată prin prisma criticilor formulate, a actelor și lucrărilor dosarului, a normelor legale incidente în cauză, a art. 304 și 304¹ C.pr.civilă, constată că recursul este nefondat, pentru considerentele ce succed:

Potrivit procesului verbal de control financiar din , societatea reclamantă a făcut obiectul unui control ce viza perioada septembrie 2003-septembrie 2006, având ca obiectiv modul de administrare al patrimoniului public și privat al statului și unităților administrative de către regiile autonome și societățile comerciale, precum și concesionarea sau încheierea de terenuri și bunuri ce fac parte din domeniul public, constatându-se că

datorează majorări și penalități de întârziere în quantum de , acest act de control a fost contestat de intimată, în condițiile prevăzute de art. 7 din Legea 554/2004, iar recurenta, prin decizia nr. , a respins ca neîntemeiată plângerea formulată, această decizie a fost contestată în fața instanței de contencios administrativ, care, prin sentința nr. , a anulat decizia nr. , această hotărâre fiind definitivă și irevocabilă, întrucât părțile nu au declarat recurs.

În perioada 13-30.11.2006 și 6-20.12.2006, inspectorii din cadrul au efectuat inspecție fiscală pentru perioada 1.08.2003 – 31.10.2006, controlul a vizat obiectivele detaliate în raportul de inspecție fiscală din , punctele 1-13, concluzionându-se că , datorează debite suplimentare către bugetul de stat, în quantum de , pentru care s-a emis decizia de impunere nr. , raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere au fost contestate de societatea reclamantă în conformitate cu art. 205 și următoarele Cod pr. fiscală, iar recurenta-intimată, prin decizia nr. , a desființat decizia de impunere nr. pentru suma de .

Ulterior emiterii deciziei nr. recurenta a procedat la refacerea inspecției fiscale, a emis raportul de inspecție fiscală din , ce privește aceeași perioadă, 1.08.2003 – 31.10.2006, stabilindu-se în sarcina societății accesorii

aferente TVA în sumă de [redacted] lei, pentru care a fost emisă decizia de impunere nr. [redacted], acte administrativ-fiscale ce au fost contestate de SC [redacted] Danbovița, iar [redacted] prin decizia [redacted] din [redacted], a respins contestația ca neîntemeiată, întrucât societatea nu a înregistrat, declarat și virat, corect și la termenele legale, TVA colectată, aferentă situațiilor de lucrări recepționate, facturarea emițându-se cu întârziere.

Întrucât în sarcina societății reclamante a fost stabilită de organele fiscale obligația de plată a accesoriile aferente TVA în sumă inițială de [redacted] lei, sumă ce a fost desființată prin decizia [redacted] emisă de [redacted] și prin sentința nr.1014 din 3.09.2007, pronunțată de Tribunalul [redacted] hotărâre definitivă și irevocabilă, iar, ulterior, în sumă de [redacted] lei pe baza aceluiași facturi evidențiate în anexa 4 la rapoartele de inspecție fiscală din [redacted] și din [redacted], în mod corect instanța de fond a concluzionat că nu se poate stabili în sarcina [redacted] o obligație suplimentară de plată, reprezentând TVA sau accesorii ale acesteia pentru perioada 1.08.2003 – 31.10.2006, în acest sens fiind și concluziile expertului contabil.

În ceea ce privește motivul de recurs, potrivit căruia instanța a avut în vedere raportul de expertiză și răspunsul la obiecțiunile formulate de [redacted], însă a ignorat cu desăvârșire actele administrativ fiscale contestate și apărările recurentei, Curtea constată că nu este fondat, întrucât din considerentele sentinței nr. [redacted] rezultă că instanța de fond a făcut o analiză a raportului de inspecție fiscală din [redacted] și a deciziei de impunere nr. [redacted], în sensul că sumele stabilite prin aceste acte administrativ fiscale, cu titlu de accesoriu TVA, se regăsesc în valoarea de [redacted] stabilită prin raportul de inspecție fiscală din [redacted] și decizia de impunere nr. [redacted], ce privesc activitatea financiară desfășurată de societate în perioada 1.08.2003 – 31.10.2006.

Nici motivul de recurs, potrivit căruia între procesul verbal de control și raportul de inspecție fiscală există diferență, în sensul că în primul se consemnează constatările de natură financiar bugetară și gestionară, iar în cel de al doilea, constatările fiscale, nu este fondat, întrucât, în prezenta cauză, Tribunalul [redacted] a fost investit cu soluționarea contestației împotriva deciziei nr. [redacted] prin care a fost respinsă de [redacted] contestația administrativ fiscală promovată de societate împotriva deciziei de impunere nr. [redacted] emisă în baza raportului de inspecție fiscală din [redacted].

Referitor la motivul de recurs, potrivit căruia suma de [redacted] lei a fost anulată de organul fiscal, pentru că urma să se efectueze o nouă inspecție fiscală cu aceeași tematică și pentru aceeași perioadă, procedându-se în acest mod, noua verificare fiind materializată în RIF din [redacted], în baza căruia s-a emis decizia de impunere nr. [redacted], neexistând autoritate de lucru judecat, nu este întemeiat, întrucât instanța de fond nu a reținut excepția autorității de lucru judecat, a analizat legalitatea stabilirii noii obligații de plată în quantum de [redacted] lei, reprezentând accesorii TVA, concluzionând în mod corect că această sumă nu este datorată de recurentă, întrucât a fost stabilită în baza aceluiași facturi, evidențiate în anexa 4 a raportului de inspecție fiscală din [redacted] respectiv în anexa 4 a raportului de inspecție fiscală din [redacted], în condițiile în care actul administrativ-fiscal, reprezentat de decizia de impunere nr. [redacted], emisă în baza [redacted], și suma de [redacted] lei fusese desființat, prin decizia nr. [redacted].

Față de considerentele expuse mai sus, Curtea constată că, în mod corect, Tribunalul Dâmbovița a concluzionat că în sarcina reclamantei nu se poate stabili o obligație suplimentară de plată, reprezentând TVA sau accesorii ale acesteia pentru perioada 1.08.2003 – 31.10.2006, în condițiile în care facturile înscrise în anexa 4 a raportului de inspecție fiscală din [redacted] anulat prin decizia nr. [redacted] și facturile înscrise în anexa 4 a raportului de inspecție fiscală din [redacted] sunt identice, acest din urmă raport constituind fundamentul emiterii deciziei de impunere nr. [redacted], hotărârea recurată nu este afectată de nelegalitate sau netemeinicie, recursul nu este fondat, urmând ca, în conformitate cu art. 312 alin.1 C.pr.civilă, să fie respins.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Respinge, ca nefondat, recursul formulat de pârâta [redacted] cu sediul în [redacted] nr. [redacted], județul [redacted] împotriva sentinței nr. [redacted] din data de [redacted] pronunțată de Tribunalul [redacted], în contradictoriu cu reclamanta [redacted] cu sediul în [redacted] str. Lt. Stancu Ion, nr. 1, județul [redacted].

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 2 noiembrie 2009.

Președinte,

Judecători,

Grefier,

Red. [redacted]

Tehnored. [redacted]

4 ex./26.11.2009

d.f.7609/120/2007 – Tribunalul [redacted]

j.f. [redacted]

Operator de date cu caracter personal

Nr. notificare 3120